

[Knud Bro.]

førte til dagsordensvedtagelsen af 1. februar 1973 og til beretningen fra markedsudvalget af 29. marts 1973. Jeg vil gerne sige til ministeren, at jeg fuldstændig deler hans opfattelse, sådan som den er kommet til udtryk her, selvfølgelig først og fremmest principielt hvilende på, at forhandlingerne sker på regeringens ansvar. Derom ingen tvivl. Det er nødvendigt for regeringen at have dette ansvar, for, som ministeren siger, man sidder i forhandlinger, hvor man må give og tage, og hvor det drejer sig om i en taktisk ofte vanskelig situation at kunne udnytte et spil med dygtighed — eller mangel på samme. Omvendt må vi selvfølgelig også have den garanti, at vi ikke kan tage ansvaret for forhandlinger, vi af gode grunde ikke kan følge.

Efter min opfattelse har regeringen behandlet det, der blev vedtaget i denne beretning, på en forstandig og fornuftig måde, og det konservative folkeparti vil man ikke finde på den fløj, der går ind for, at det skal udnyttes, dette her, nu skal regeringen presses, nu skal den bindes på hænder og fødder osv. Vi er voksne mennesker, og regeringen vil ikke få besvær med os i den henseende. Vi takker for den information, vi har fået, og håber, at det kan blive ved med at ligge på dette forstandige plan.

Ministeren gjorde jo mange bemærkninger, som jeg ikke alle kan komme ind på; der var lidt til os alle. Der var noget om bureaukrati, der var noget om papirvælde osv., og jeg må sige, at det er jo skrækkeligt, det er umuligt at skaffe så store papirkurve, at de kan rumme det hele. Og så må man vel tilføje trods alt, at vi er jo ganske godt vaccineret herhjemme fra. Vi har jo også et papirvælde, som siger sparto til meget, men det skal vi vel ikke diskutere her i dag.

Derimod vil jeg godt sige et par enkelte ting — hr. Poul Dalsager var også inde på det — om Parlamentet. Jeg deler helt hr. Poul Dalsagers betragtninger om, at Parlamentets vilkår er for ringe, men det skal jeg ikke komme ind på nu. Jeg vil imidlertid gerne sige et par ting om Parlamentets stilling. Hvis man vil gå så vidt, som det fremgik af ministerens tale at der var muligheder for i fremtidens Europa, så tror jeg, at den folkelige baggrund, den parlamentariske baggrund, må sikres langt stærkere. Derfor

tror jeg, det er nødvendigt at nævne et par af de områder, som kunne sikre, at Parlamentet faktisk blev styrket.

Det har allerede været nævnt af min gruppe i Europaparlamentet, men jeg vil gerne gentage det her, at Parlamentet nok kan vælte Kommissionen, men ikke kan vælte én kommissær. Det er en svækkelse af Parlamentet, som gør, at denne magt i praksis ikke vil blive brugt. Vi så et eksempel dernede under landbrugsforhandlingerne, hvor en kommissær stod op og sagde til os efter en lang debat i Parlamentet, at det var sådan set ligegyldigt, hvad Parlamentet sagde, for uanset hvad man sagde i Parlamentet, ville Kommissionen alligevel gøre, hvad der passede den. Den kommissær burde selvfølgelig være sat på porten. Men det er der ikke mulighed for; man kan kun fyre dem alle sammen på én gang, og alle, der har beskæftiget sig med politik, ved, at det er vanskeligt, når man skal af med et helt bundt; en enkelt kan til nød gå, men det kan jo også være svært.

Et andet spørgsmål, jeg gerne vil nævne i forbindelse med Parlamentet, drejer sig om budgetkontrol. Her tror jeg, det er meget væsentligt at pege på, at Parlamentet må have en sådan parlamentarisk indsigt i de regnskaber, som foreligger. Jeg nævner eksemplet FEOGA-fonden uden at gå i detaljer.

Og så tror jeg i øvrigt — det er det sidste, jeg skal sige, og det mest principielle — at man løser overhovedet ikke Parlamentets problem, før man får direkte valg. Det er umuligt at have to embeder af den karakter under samme hat.

Der er en anden ting, jeg også gerne vil brokke mig lidt over. Vi havde jo et vældigt højt informationsniveau op til den 2. oktober. Alle var optaget af Fællesskaberne, der skete noget, og vi blev informeret, vi fik pjecer osv., osv. Men efter 2. oktober dalede gejsten. Pressen holdt op med at skrive, få aviser har folk dernede, de, der er dernede, er der i kort tid, radio og fjernsyn interesserer sig ikke særlig meget for det, bortset fra hvis der sker et eller andet usædvanligt, som at medlemmer tager op i bjergene og plukker alpeviolener eller den slags ting. Når vi endelig får besøg, som vi havde for nylig her fra vore venner på 1. sal til venstre — jeg tænker på presseløgen, absent friends — så